

Zeilschrijver Eerde Beulakker maakt met zijn schip Teake Hadewych tochten naar buitengewone oorden en schrijft daarover in zijn bootreisverhalen.

LOBSTERBOAT

TEKST EERDE BEULAKKER | FOTO HEDWIG VAN DEN BRINK

HET boek *The Perfect Storm* (dat werd verfilmd) van Sebastian Junger, vertelt hoe de tropische orkaan Grace samen met een andere storm uitgroeit tot een horrorscenario voor iedere zeevarende. 12 beaufort uit het noordoosten, golfhoogtes van 20 meter. De zwaardvisboot Andrea Gail verging, alle zes mannen aan boord deelden dit lot. Het allerlaatste radiocontact was tussen een wanhopige schipper Billy Tynes en zijn collega Linda Greenlaw van de Hannah Boden. Deze Linda wordt wel beschreven als *the world's only female swordfish captain*. In 1999 publiceerde Linda Greenlaw haar eerste boek: *The Hungry Ocean*. 5 jaar terug verruilde Linda de zee voor de kust. Ze werd kreeftenvisser (en schrijfster), kocht een *lobsterboat*, en woont op het mooie eilandje Isle au Haut voor de kust van Maine. Op de achterflap van haar (derde) boek, *All fisherman are liars*, trof ik van beiden een foto: sympathieke Linda in de kuip van haar even sympathieke kreeftenboot, de Mat-tie Belle. Kort daarop gebeurde er iets opmerkelijks. Op winters Vlieland trof ik Perry Kuiper, in zijn loods, niet ver van de jachthaven. Hij bouwde zowaar een echte Maine-lobsterboat: bijna 12 meter lang, met die karakteristieke brede spiegel, dat snijdende voorschip, een vlakke bodem en een doorlopende slanke kiel. Perry vertelde het bouwen bij John Hutchins in Maine-USA te hebben geleerd. Trots voegde hij er aan toe dat zijn eerste lobsterboat op transport naar Amerika is gegaan, daar Mystery Machine werd gedoopt, en bij lokale races de eerste prijs won.

De zesclinder gromt, we drijven los van de boei, het feest begint

Onze (gehuurde) Chevrolet Impala stopt voor de openstaande schuifdeuren van Down East & Composites, even buiten Penobscot in Maine aan de Noord-Amerikaanse oostkust. Twee mannen schuren het onderwaterschip van een crèmekleurige polyester lobsterboat, type Northern Bay 38. Een van hen is Bruce. Hij stapt naar buiten, klopt de witte poeder van zijn overall en heet ons welkom. Achter de loods treffen we baardige Leroy. Hij smeert met een roller aan een lange stok zwarte antifouling onder zijn Northern Bay. 'Dit is een machtige boot', zegt de kreeftenvisser vanuit zijn tenen. 'Loeisterk gebouwd, ongelooflijk stabiel in een ruwe zee en bovenal heel snel.' Onder de vloer staat een Finse zesclinder Sisu, 410 pk. 'Ik vis samen met Ruth, mijn vrouw: kreeftenpotten uitzetten en weer binnenhalen, het hele jaar door. Ja, we gaan ver de zee op. Als het werkelijk gaat spoken? Ach, dan is het de kunst snel binnen te zijn.'

Bootbouwer John Hutchins voldoet aan de stereotype van de Amerikaan. Hij rijdt in een tankachtige Dodge, is uitzonderlijk dik en sjokt voort in een grijze pyjamabroek en een felrood T-shirt met reclameopschrift. Maar John is op de eerste plaats aardig en gastvrij, een prater met humor. 'Ja, ik heb al met Ira gebeld', zegt John, 'hij verwacht ons eind van de mid-

dag, dan gaan we varen.' Maine heeft 9.000 kilometer rotskust met even zoveel baaitjes en eilanden en dennenbomen (The Pine Tree State).

Ira Guptill, een slanke dertiger met een groen baseballpetje, heet ons welkom bij een kromme steiger van palen en planken. In de verte drijft de zwarte Mystery Machine aan een meerboei. Ira roeit ons erheen. De lucht is opengebrosen, de blauwe baai met lage eilandjes glinstert onder een koude voorjaarszon. Achter in de kuip staat een berg kreeftenfuiken. We klauteren aan boord over een sierlijk vloeiende zeeg. Ira legt uit dat hij tijdens een goed jaar 20.000 kilo kreeft aan land

brengt, wat een behoorlijke boterham oplevert. Natuurlijk vraag ik de visser of zijn lobsterboat de Noord-Atlantische oceaan kan oversteken. 'Ik zou best met hem naar de overkant durven', reageert Ira, 'maar dan wel met tankstops in Groenland en IJsland.' De zesclinder Sisu onder mijn voeten gromt al, we drijven los van de boei, het feest begint. Ira demonstreert hoe te varen en begeleidt me richting stuurwiel en gashendel. Bezorgd houdt Hedwig me in de gaten. 'Ik weet al zo lang dat je duistere uithoeken in je ziel hebt en dat je een patjepeeër kunt zijn', zegt ze. De boot vliegt over het water, als een aalscholver die een aanloop neemt om op te stijgen. Dat laatste lukt net niet. Bij het scheve bochtenwerk komt de neiging in me op om als een motorcoureur met één knie buitenboord vlak over het water te scheren. Plankgas, de gps klimt naar 36 knopen. Mystery Machine laat een krakeling van schuim achter zich. John schatert en klemt zijn zware lijf in de deuropening.

Eerst die enorme Dodge 4-wheeler, nu die 410 pk Sisu op volle toeren, logisch dat Amerikanen het Kyoto-verdrag niet willen ondertekenen. Ik reken intussen: Den Helder-Lowestoft, 4 uur; Vlieland-Stavanger, een dag; Harlingen-Terschelling, 20 minuten. En naast de Pollendam de Koegelwieck voorbij stuiven en zwaaien. Maar wat presteert een kreeftenboot van nog geen 12 meter in volle zee bij stormweer? 'Zal ik je wat zeggen', reageert Ira, 'collega Linda Greenlaw zei ooit eens dat als de Andrea Gail tijdens die uitzonderlijke storm van 1991 een lobsterboat was geweest, de mannen nu nog zouden hebben geleefd.' Ter plekke overvalt me de vraag hoe bejaard (en bedwaard) een zeiler moet zijn om toe te geven aan het verlangen naar een stuurhuis, een ruitenwisser en heel veel pk's. Terug in Stonington vraagt Hedwig aan de oude dame die de tickets voor de veerboot naar Isle au Haut verkoopt of Linda Greenlaw thuis op het eiland is. De vrouw raadpleegt de kalender en schudt haar hoofd. 'Linda is weg voor de promotietour voor haar nieuwste boek.' 'Wat voor boek?', vraag ik. 'Een kookboek', antwoordt de vrouw. 'Een kookboek?' 'Ja, met lokale Maine-recepten.' 'Zoals?'; vervolg ik. 'Nou, denk aan kreeftencocktail, kreeftenpastei, kreeftensalade, kreeftensoep, kreeftensaus.' ☺